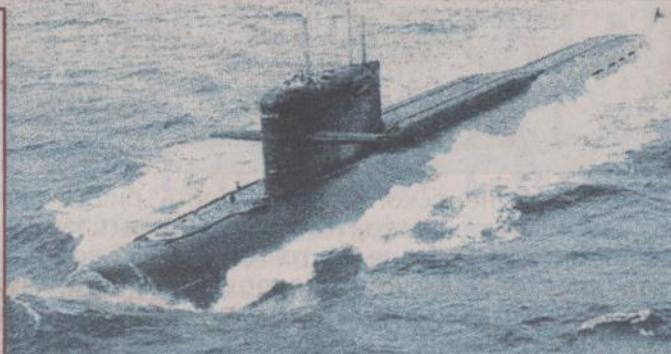

...Через 27 років попрощатися з ним приїхали в його рідне село Дібрівськ, на Полісся, шість капітанів I рангу, сорок ветеранів-підводників з російського Єкатеринбурга, з Карелії, з білоруського Мінська, з українських Черкас, Києва, Маріуполя, Житомира, Рівного, Сарн, група колишніх моряків-підводників з Хмельницької АЕС, представники Товариства сприяння обороні України, перші особи району, а також земляки – все село. В пам'ять матроса-електромеханіка ракетного підводного крейсера стратегічного призначення К-219 Миколи Леонтійовича Смаглюка, який, виконавши свій обов'язок ціною життя, загинув біля Бермудських островів, в холодних водах Саргасового моря, у далекому 1986 році – 6 квітня 2013 року відкрито Меморіальну дошку в школі, де він навчався. За традицією моряків-підводників, було приспущено військове знамено. Так попрощалися і увіковічували подвиг солдата.

Шли тридцятьє сутки походу, К-219 маневрировала в назначеном районе Саргассова моря. В 5.32 из-под заглушки ракетной шахты №6 в IV отсеке начали поступать бурые пары окислителя. Командир БЧ-2 объявил в отсеке аварийную тревогу. В 6.35 личный состав из IV отсека был выведен, но в нем остались три человека, в том числе командир БЧ-2. По приказанию командира электро-механической боевой части (БЧ-5) началось введение РЭУ левого борта. После вывода личного состава в 6.45 для оценки обстановки и оказания помощи оставшимся в отсеке людям в IV отсеке направлена аварийная партия из двух человек. Но из-за большой задымленности отсека командира БЧ-2 найти не удалось, не удалось детально осмотреть шахту №6. Из отсека вынесли тела матросов И.К.Харченко и Н.Л.Смаглюка...

Сергій Ковальчук (м.Рівне), служив разом з Миколою Смаглюком:

"Я повернувся з походу і ми разом попали в кубрик. Раптом почув рідну мову, точніше погану російську вимову. Так ми й познайомилися, обоє з Рівненщини, він – із Зарічненського району, я – з Костопільського. Відтоді й дружили більше року, трималися разом. Я був старшим по строку служби і в різних ситуаціях завжди

ПІШОВ СОЛДАТ І НЕ СКАЗАВ: "ПРОЩАЙ"

День пам'яті і втрати, скорботи і величі. Мить зупинилась. Вгорі майорили стяги Військово-Морського Флоту, присутні на урочистому мітингу затамували подих. Кожне проголошене слово карбувалося в пам'яті, в серці. "Ми схилиємо голови перед батьками, вчителями, односельцями, перед всіма, хто знав Миколу Смаглюка – дитиною, юнаком, солдатом. Ніякі вітри історії не зітруть і не переписуть подвиг, здійснений ним у мирний час, за-

ше. И один из них – ваш и наш Николай Смаглюк, воспитавшийся здесь, в стенах родного дома, родной школы, выросший на улицах родного села. Своим мужеством он защитил родную землю через 40 лет после войны. Это тот большой урок всем нам о том, что всегда есть место подвигу и каждое время имеет своих героев», – подчеркнул, выступая на митингу пам'яті, Василь Ключ, професор, Заслуженний працівник сільського

пам'яті Миколи Леонтьовича Смаглюка. Народився він 12 квітня 1967 року, в селянській родині. 2 травня 1985р. – на веселих проводах грала музика, співали, танцювали – проводжали Колю в армію. В скорому часі прийшла звістка, що він потрапив служити до Військово-Морського Флоту. А після учебки, яку проходив в м.Свердловськ, був направлений матросом-електромеханіком на атомний крейсер К-219...

словами ведучих розпочався вечір-реквієм, приурочений

"Ніколи я не надіялась, що зустрінусь з тими людьми, які служили з моїм сином. Бажаю вам всього доброго в усіх ваших країнах, хто звідки приїхав. Всім вам щиро дякую і зичу щастя, здоров'я", – промовляли материнські уста. А мужні чоловіки, котрі сиділи в залі, не соромились своїх скупих чоловічих сліз, що вкрадково стікали по обличчю. "Я не знаю ні одного слова из українського язика, но я понял все, о чем говорили на этом вечере, и у меня были слезы в глазах – настолько все трогательно", – говорил, выступая на вечері-

служит в різних ситуаціях завжди захищав свого земляка. Коля був простим, надзвичайно роботящим хлопцем. Про те, що К-219 потерпів аварію, я дізнався із програми "Время". Проїшло 27 років. Я жив тут, поряд, і жодного разу не побував у Дібрівську, в Миколиних батьків. Тепер, віддавши данину пам'яті і шани, мені стало легше".

Вадим Навроцький (м.Київ), ініціатор проведення акцій пам'яті загинувшим морякам-підводникам К-219:

"Я дружил и вырос с Игорем Харченко, который вместе с вашим Николаем погиб на К-219. Мне также пришлось служить на Северном флоте и я знаю, что у погибших подводников нет могил. Пока мы помним – они живы. Этот день не случаен. Не мы выбираем эти дни. Спасибо матери за сына. Спасибо сыну за мужество. Тяжело представить, что было бы, если б на его месте оказался трус. Спасибо вам, что вы помните. Здесь, в Дубровске, навсегда останется частичка души нас, подводников".

ради нас усіх", - сказала голова райдержадміністрації Надія Федюшко.

"Мені, свого часу, випала нелегка місія – приїхати до батьків Миколи й повідомити їм про смерть їхнього сина, який ніс свою солдатську службу у морфлоті. Молодий хлопець віддав життя за нас – пам'ятаймо про це", - наказом, закликом і проханням водночас звучали слова голови районної ради Олександра Дороніна.

"Сегодня мы приехали, чтобы почтить память Николая Смагляка. Для нас, подводников, что матрос, что офицер – все равны. Сегодня мы все скорбим – подводники из России, Беларуси, Украины. Запомните, всегда на флоте были самые сильные, самые умные, самые луч-

государства, полковник, ветеран-подводник, ветеран Великой Вітчизняної війни. І ось вона – хвилююча мить: підводники різних країн, різних поколінь, а також мати моряка – Меланія Степанівна, рідні брати Іван та Федір, племінниця знімають морський стяг, відкриваючи пам'ятну дошку моряку-підводнику Миколі Смагляку. Хвилина пам'яті і вічності... Червоні квіти, як символ вічно пламенючого серця, покладаються до мармурового портрету сина, ровесника, сослуживця, земляка. І тільки слова молитви й вогники запалених свічок линуть увись, до небес, нагадуючи, що душа його жива.

"Рідний син землі своєї, син великої землі". Цими

Про подальшу його біографію знає вже увесь світ. Її сторінки і досі не всі прочитані й відомі. Через 27 років старенька мати Миколи Смагляка дізналася від підводників, що десь там, у далекому Санкт-Петербурзі, в Нікольському соборі, на дошці золотими буквами навечно вписане ім'я її сина – Миколи Леонтійовича Смагляка та трьох підводників з К-219, які, ціною свого життя, врятували світ від війни. Через більш як четверть віку їй урочисто було вручено пам'ятну відзнаку капітана К-219, яка розроблена ним для всіх членів екіпажу атомного крейсера. У цей день вона вперше побачила підводників, які служили разом з її сином. Батько Миколи Смагляка до цього дня не дожив.

реквіємі, колишній підводник, росіянин Анатолій Орлов.

І справді, вечір пам'яті, підготовлений учнями та їхніми наставниками Дібрівської ЗОШ І-ІІІ ст., при сприянні солістів районного Будинку культури, був настільки змістовним, емоційно насиченим, щирим і відкритим, що нагадував долю, вистраждану у невідворотню.

Заступник голови Всеукраїнської асоціації ветеранів-підводників Володимир Папіжук вклонився рідним моряка Миколи Смагляка, щиро подякував учням, вчителям, голові та всім працівникам Дібрівської сільради, районній владі, жителям села Дібрівськ – всім-всім, хто шанував світлу пам'ять молодого хлопця, моряка-підводника, героя. Він, разом з ветеранами-підводниками, передали Дібрівському музею багато пам'ятних речей. Днями у Дібрівськ буде доставлений і макет К-219, який виготовлявся в Северодвінську.

Настала мить прощання. Декілька годин скорботи, спогадів і пам'яті поріднили людей землі й дружнє братство колишніх підводників. І кожен, хто був на цьому заході, може сказати словами сільського голови Василя Шепелевича: "У мене багато друзів. А від сьогоднішнього дня їх стало на сорок чоловік більше".

Тамара АЛЕКСІУК

